

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: L. V. T.
posledně pobytem v ČR Zařízení pro zajištění cizinců Balková,
sídlem Balková 1, 331 65 Tis u Blatna,
zastoupen advokátem Mgr. Markem Sedlákem,
sídlem Milady Horákové 1957/13, 602 00 Brno,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky,
sídlem pošt. schr. 21/OAM, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 1. 2026, č. j. OAM-1358/BA-BA01-BA03-PŘZ-2025

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Předmět řízení

1. Rozhodnutím Ministerstva vnitra České republiky, Odboru azylové a migrační politiky ze dne 5. 1. 2026, č. j. OAM-1358/BA-BA01-BA03-PRŽ-2025 (dále jen „napadené rozhodnutí“), bylo rozhodnuto, že žalobce je nadále zajištěn ve smyslu ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), přičemž doba zajištění byla stanovena do 14. 3. 2026.

Obsah žaloby

2. Žalobce v žalobě nejprve zopakoval obsah své žádosti o propuštění: „Účastník řízení tímto žádá o propuštění ze zajištění, předkládá doklad o zajištění ubytování na adrese X. Toto ubytování mu bezplatně zajistil paní L. T. N., nar. X., bytem X, která je sestrou účastníka řízení. V případě propuštění ze zajištění ho pan L. V. T. finančně zabezpečí, včetně prostředků na případné dojíždění na kontroly na pracoviště správního orgánu. K tomu předkládá prohlášení paní L. T. N. Účastník řízení uvádí, že k ověření výše uvedeného poskytne správnímu orgánu jakoukoli součinnost, která bude požadována a dále navrhuje, aby správní orgán dožádal u cizinecké policie provedení pobytové kontroly na adrese zajištěného ubytování k ověření, že ubytování je skutečně zajištěno a že výše uvedená paní L. T. N. bude v případě propuštění účastníka řízení finančně podporovat. Dále navrhuje k ověření výše uvedených skutečností svůj výsledek a výsledek paní L. T. N. Vzhledem k výše uvedenému účastník řízení žádá, aby byl ze zajištění propuštěn, neboť má za to, že jsou splněny podmínky pro uložení zvláštních opatření dle § 47 z.č. 325/1999 Sb.“
3. K odůvodnění žalovaného v napadeném rozhodnutí, podle něhož žalobce v předchozím řízení nezmínil sestru pobývající v ČR, nýbrž 3 sourozence ve Vietnamu, žalobce v žalobě uvedl, že žalovaný nemůže ignorovat skutečnosti vyplývající ze žádosti o propuštění ze zajištění a jejich příloh jenom proto, že neodpovídají tomu, co bylo dříve uvedeno v řízení u policie a v řízení o azylu. Kromě toho žalobce v obou řízeních uvedl jméno své sestry L. T. N. Z toho, že sestra ověřila svůj podpis na prohlášení v ČR vyplývá, že v ČR skutečně žije. Žalovaný proto měl vycházet z toho, že žalobce má na území ČR sestru, která ho finančně zabezpečí a zjistí mu i bezplatné ubytování. Žalovaný se podle žalobce také nijak nevypořádal s návrhy na provedení dokazování pobytovou kontrolou a výsledky žalobce a jeho sestry, a rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné. V rozhodnutí žalovaný podle žalobce neuvedl žádné úvahy, proč v případě žalobce nebylo možno uložit zvláštní opatření podle § 47/1 písm. a) z.č. 325/1999 Sb. Ke zvláštnímu opatření podle § 47/1 písm. b) z.č. 325/1999 Sb. pouze uvádí, že možnost ubytování bez dalšího nepředstavuje důvod pro jeho užití. Žalobce však neargumentoval pouze ubytováním, ale i tím, že má finanční zabezpečení, včetně zabezpečení na cesty ke správnímu orgánu.
4. Žalobce v žalobě rovněž namítal, že napadeným rozhodnutím bylo rozhodnuto o jeho dalším zajištění podle § 46a 1 písm. e) z.č. 325/1999 Sb., aniž z rozhodnutí vyplývá, že jsou splněny zákonné předpoklady pro jeho použití. Podmínkou zajištění je, aby existovalo rozhodnutí nebo řízení, které by mohlo vést k jeho nucenému vycestování z ČR. To znamená, že pokud takové rozhodnutí existovalo, avšak jeho platnost uplynula, neexistuje zákonná podmínka pro zajištění spočívající v „hrozícím vyhoštění“. Žalovaný toto správní vyhoštění však nijak nekonkretizuje a není proto přezkoumatelné, zda se jedná o rozhodnutí, které již bylo vykonáno nebo o rozhodnutí, které ještě vykonáno nebylo a jeho výkon žalobci teprve hrozí. Podstatné přitom je, že pouze rozhodnutí vydané policií o správním vyhoštění, které ještě nebylo vykonáno, splňuje podmínky „hrozícího

vyhoštění“ podle § 46a odst. 1 písm. e) z.č. 326/1999 Sb. Žalobci je známo, že skutečně mu v minulosti bylo uloženo správní vyhoštění na dobu 22 měsíců, které nebylo právní moci dne 11.02.2020 a vykonatelnosti dne 03.03.2020. Pokud žalovaný má na mysli toto správní vyhoštění, pak žalobce namítá, že doba 22 měsíců od vykonatelnosti uplynula již 03.01.2022 a vyhoštění tedy již bylo vykonáno a nemůže být důvodem pro žalobcovo zajištění. Žalobci není nic známo o tom, z jakých důvodů je veden v SIS do 20.11.2028.

5. Podle žalobce žalovaný rozhodl, že doba trvání zajištění je ve smyslu § 46a/5 z.č. 325/1999 Sb. stanovena do 14.03.2026. Tuto dobu trvání zajištění však nijak neodůvodňuje.

Vyjádření žalovaného

6. Podle žalovaného z postupu žalobce je orgánu zřejmé, že by jeho propuštěním ze zajištění byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany, a nelze v jeho případě předpokládat, že by žalobce své jednání změnil a respektoval by zvláštní opatření dle zákona o azylu, které by mu správní orgán uložil. Ze všech těchto důvodů by uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu nebylo dle názoru správního orgánu účinné. Správní orgán v této souvislosti odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu v Brně (dále jen NSS), který např. ve svém rozsudku č.j. 1 Azs 349/2016 konstatoval, že účelem zvláštních opatření není pouze zajistit účast žadatele v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, ale také zajištění efektivní kontroly nad průběhem správního řízení o vyhoštění v situaci, kdy cizinec během řízení uplatní své právo požádat o mezinárodní ochranu. O neúčinnosti zvláštního opatření v případě žalobce svědčí nejen jeho vědomé nerespektování právního řádu ČR i mu uložených povinností, ale také jeho zcela účelové jednání, když se udělení mezinárodní ochrany začal domáhat teprve po svém zajištění, kdy se jeho vyhoštění stalo reálným. V jeho případě nelze tedy uložení zvláštního opatření považovat za účinné. Správní orgán proto vzhledem k výše uvedenému dospěl k závěru, že trvají důvody, pro které je jmenovaný zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců.

Ohledně správního vyhoštění žalobce měl podle žalovaného vycestovat z území členských států EU do 20 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 11. 2. 2020 a stalo se vykonatelným ode dne 3. 3. 2020, což žalobce dobrovolně nevycestoval a zmařil tak výkon správního rozhodnutí. Počátek lhůty správního vyhoštění se počítá ode dne opuštění území ČR žalobcem.

Obsah správního spisu

7. Touto žalobou napadenému rozhodnutí předcházelo rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 11. 2025 č. j. OAM-1358/BA-BA01-BA03- Z-2025, o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, proti němuž žalobce nepodal žalobu. Rozhodnutí o zajištění je odůvodněno následujícím způsobem:
8. „Žalobce byl rozhodnutím Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort čj. KRPA-360625-13/ČJ-2025-000022-ZSV ze dne 18. 11. 2025, zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců), a umístěn do ZZC za účelem správního vyhoštění. Důvodem zajištění jmenovaného byla skutečnost, že dne 18. 11. 2025 byla na adrese L., P. kontrolována jeho totožnost a nepředložil žádný doklad. Následnou lustrací bylo zjištěno, že cizinci byl dne 1. 6. 2019 ukončen

dlouhodobý pobyt, a nebyl zjištěn žádný záznam, který by cizince opravňoval k pobytu na území ČR. Vzhledem k této skutečnosti vzniklo podezření, že cizinec se na území ČR nachází nelegálně. Z těchto důvodů byl zadržen, zajištěn a umístěn do ZZC za účelem správního vyhoštění.

9. *V policejním protokolu o výsledku ze dne 18. 11. 2025 žalobce uvedl, že je zdravý. Dále sdělil, že cestovní pas ztratil asi před 6 lety, ztrátu nikde nehlásil a nový pas si nevyřídil, protože ví, že tu pobývá neoprávněně. Přicestoval letecky v roce 2010 z Vietnamu do ČR za účelem podnikání a od té doby je zde nepřetržitě. Ví, že byl v ČR vyhoštěn, ale nevycestoval do 12. 3. 2020, protože neměl peníze na letenku. V ČR pracoval na tržnici SAPA, kde i bydlí, nemá žádnou nájemní smlouvu a je nekontaktní. V ČR ani jiném státě EU nežádal o mezinárodní ochranu. Uvedl, že nemá finanční hotovost na složení finanční kauce a na vycestování a nemá nikoho, kdo by ji za něj mohl složit, také, že by se nemohl chodit hlásit na policii, protože se nevyzná po Praze. Ohledně svého rodinného stavu uvedl, že je rozvedený, jeho bývalá manželka s dcerou žijí v P., dcera ale není jeho biologická a nevidá se s nimi. Nesdílí společnou domácnost s občanem EU, nemá v ČR žádné pohledávky ani závazky a nemá zde žádné kulturní ani společenské vazby. Ve své domovské zemi má matku a 3 sourozence a v případě návratu tam bude bydlet u rodiny. Sestra se jmenuje L. T. N., narodila se v roce X. Ve Vietnamu mu dle jeho slov nic nehrozí, je to pro něj bezpečná země, nemá žádnou překážku ve vycestování.*
10. *Žalobci bylo dne 31.1. 2020 uloženo správní vyhoštění z členských států EU rozhodnutím pod č. j. KRPA-38584-14/ČJ-2020-000022-SV na dobu 22 měsíců, dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a 4 zákona o pobytu cizinců, tedy z důvodu pobývání na území ČR a členských států EU bez platného cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu.*
11. *Dne 25. 11. 2025 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž neuvedl žádné důvody jejího podání. Dne 26. 11. 2025 žalobce vzal svou žádost o udělení mezinárodní ochrany zpět s tím, že žádá o dobrovolný návrat do Vietnamu. Řízení tak bylo zastaveno 1. 12. 2025.*
12. *Jmenovaný na území ČR po skončení jeho dlouhodobého pobytu pobýval nelegálně bez jakéhokoli oprávnění k pobytu a nerespektoval jemu uložené správní vyhoštění, ačkoliv o uloženém vyhoštění věděl. Je tedy zřejmé, že pokud by nebyl kontrolován a zadržen policejní hlídkou, zjevně by ve svém nelegálním pobytu pokračoval. Jmenovanému bylo v ČR uloženo správní vyhoštění z území členských států na dobu 22 měsíců z důvodu pobývání na území ČR a členských států EU bez platného cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu. Jmenovaný je veden v Schengenském informačním systému (dále jen SIS) jako státní příslušník třetí země, na něhož se vztahuje rozhodnutí o navrácení splatností do 20. 11. 2028, a to na základě údaje zadaného ČR. Jmenovaný uvedl, že pracuje jako uklízeč na tržnici SAPA a dříve pracoval v restauraci. Jmenovaný tedy kromě nelegálního pobytu rovněž vykonával na území ČR nelegálně pracovní aktivity, tedy nerespektoval kromě pobytových pravidel ani pravidla upravující otázku zaměstnanosti cizinců na území ČR. Před zajištěním nikdy nikde, ani v ČR, ani EU obecně nežádal o mezinárodní ochranu, ač mu v tom objektivně nic nebránilo. Neuvedl žádné objektivní překážky jeho vycestování do vlasti ve vztahu ke státním orgánům nebo bezpečnostním složkám země jeho, naopak uvedl, že mu tam nic nehrozí, je to pro něho bezpečná země a dobrovolně vycestuje zpět.*
13. *Jmenovaný o udělení mezinárodní ochrany požádal až po zadržení Policií ČR, zajištění za účelem správního vyhoštění a umístění do ZZC. Z výpovědi jmenovaného v rámci správního řízení dle zákona o pobytu cizinců přitom nevyplývalo naprosto nic, co by mu v případě, že*

by měl o podání žádosti skutečný zájem, bránilo v dřívějším podání žádosti o mezinárodní ochranu v ČR před jeho zadržením a umístěním do ZZC, resp. zjednání jmenovaného je zcela zřejmé, že svou žádost o mezinárodní ochranu podal toliko ve snaze oddálit, zmařit nebo znemožnit jeho vyhoštění, neboť brozba nuceného návratu do vlasti se po jeho zajištění stala reálnou, a že pokud by k jeho zajištění Policií ČR nedošlo, sám jmenovaný by tento krok v ČR nikdy neučinil. Správní orgán je přesvědčen, že v případě osoby, která palčivě pociťuje potřebu mezinárodní ochrany, tato k dané možnosti přistoupí bezprostředně poté, co má k tomu příležitost, jmenovaný však své podání učinil až v souvislosti se svým zajištěním policií ČR v ZZC, byť tak mohl během svého pobytu na území ČR učinit již dříve, když zde žije již od roku 2010. V případě jmenovaného má tak na základě výše uvedených skutečností správní orgán jednoznačně za to, že podání žádosti dotyčného o udělení mezinárodní ochrany bylo motivováno pouhou snahou jakkoliv zmařit nucený návrat do vlasti.“

14. K možnému uplatnění zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu žalovaný v rozhodnutí o zajištění ze dne 28. 11. 2025 uvedl:
15. „Jmenovaný přiznal, že na území ČR má sice bývalou manželku a dceru, dcera ale není jeho biologickou dcerou a ani s jednou z nich není v kontaktu, ve vlasti má matku a sourozence, se kterými naopak v kontaktu je, nemá tudíž žádnou motivaci zůstat na území ČR a být správnímu orgánu k dispozici pro potřeby správního řízení na konkrétně určitelném a stabilním místě. Jmenovaný není v současné době v ČR rovněž nikde hlášen k pobytu, v současné době bydlí na tržnici SAPA, nemá zde ale ani uzavřenou nájemní smlouvu. Je tedy zjevné, že není možnost jej kontaktovat na jakékoliv adrese v ČR a předpokládat, že se na ní skutečně bude jmenovaný zdržovat. Jmenovaný nemá v ČR ani jiné vazby ani majetek, v protokolu o výsledku účastníka řízení sdělil, že nemá žádné finanční prostředky na složení finanční záruky a na vycestování. Jmenovaný ani nemá možnost získat finanční prostředky legálním způsobem, z důvodu neoprávněného pobytu na území ČR, nelze tedy očekávat ani možnost jeho pravidelného docházení na pracoviště správního orgánu za účelem kontroly jeho součinnosti, kdy toto by si samozřejmě vyžadovala rovněž určité finanční náklady. Pokud jde o možnost zdržování se v pobytovém středisku, správní orgán připomíná, že tato střediska jsou koncipována jako otevřená, nelze v nich absolutně omezit pohyb žadatelů mimo středisko, k opuštění střediska na dobu kratší 24 hodin dotyčný žadatel nepotřebuje ani povolení správního orgánu a ten není oprávněn mu v opuštění jakkoli zamezit. Pobyt v pobytovém středisku je navíc zcela na náklady správního orgánu a státu, včetně úhrady stravování a dalších potřeb žadatele, a dotyčný tak není ani v tomto směru jakkoli motivován ve středisku zůstat jako v případě, že by si své náklady hradil ze svých zdrojů. S ohledem na předchozí jednání žadatele, kdy tento zde nerespektoval uložené správní vyhoštění a nelegálně zde pobýval po uplynutí lhůty na vycestování, zároveň zde nelegálně pracoval, jasně tím vyjádřil svůj nulový respekt k dodržování právních předpisů stran ČR, nelze dle názoru správního orgánu oprávněně očekávat, že v případě jeho umístění do otevřeného pobytového střediska by se na tomto jeho jednání cokoliv změnilo a dotyčný by zůstal správnímu orgánu k dispozici pro provedení správního řízení ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany až do doby následného vycestování z ČR v případě jejího zamítnutí.“
16. Stanovenou délku zajištění žalovaný v rozhodnutí o zajištění odůvodnil tak, že „nelze v tuto chvíli vyloučit ani skutečnost, že jeho žádost bude nezbytné posuzovat i standardně, tj. z hlediska případného naplnění všech podmínek § 12, § 13, § 14, § 14a i § 14b zákona o azylu. Zároveň však lze v případě jmenovaného s ohledem na upřednostnění případů žadatelů omezených na svobodě při rozhodování ve věci mezinárodní ochrany zatím předpokládat

ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany ve lhůtě 90 dní, tedy přibližně v polovině standardní zákonem stanovené šestiměsíční lhůty pro vydání rozhodnutí. Vzhledem k tomu a ke skutečnosti, že případná lhůta pro podání žaloby proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany je v případech osob umístěných v zařízení pro zajištění cizinců bez ohledu na typ rozhodnutí 15 dní, je správní orgán povinen při stanovení maximální lhůty zajištění žadatele prodloužit prvotních 90 dní o dalších 15 dnů na podání případné žaloby. Společně s průměrnou celkovou 5denní lhůtou na doručování všech dokumentů v rámci soudního řízení tak dle správního orgánu činí celková maximální lhůta pro zajištění výše jmenovaného v současné době 90+15+5 dní, tedy celkem 110 dnů.“

17. Součástí správního spisu je rovněž rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort čj. KRPA-360625-13/ČJ-2025-000022-ZSV ze dne 18. 11. 2025, o zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., za účelem správního vyhoštění. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplývá, že dne 18. 11. 2025 bylo s žalobcem na základě zjištěných skutečností zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3. a 9. zákona č. 326/1999 Sb., neboť žalobce pobýval na území bez platného cestovního dokladu a oprávnění k pobytu nejméně ode dne 31. 01. 2020 do dne 18. 11. 2025, kdy byl kontrolován hlídkou Policie ČR, a dále, že opakovaně porušuje právní předpis ode dne 03. 03. 2020 do dne 18. 11. 2025, kdy mu bylo v minulosti z důvodu neoprávněného pobytu a pobytu bez platného cestovního dokladu vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 31. 1. 2020 č. j. KRPA-38584-14/ČJ-2020-000022-SV, které bylo uloženo dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3. a 4. zákona č. 326/1999 Sb.“

Posouzení soudem

18. Žalobou soud neshledal důvodnou.
19. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu: „Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se brozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoli mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.“
20. Podle § 46a odst. 6 zákona o azylu: „V řízení o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany a v řízení o prodloužení doby trvání jeho zajištění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Rozklad, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné. V rozhodnutí o zajištění a v rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění ministerstvo poučí žadatele o udělení mezinárodní ochrany o možnosti podat návrh na ustanovení zástupce pro řízení o žalobě proti rozhodnutí ministerstva o zajištění a o prodloužení doby trvání zajištění podle soudního řádu správního.“
21. Podle § 46a odst. 10 zákona o azylu „ministerstvo po dobu platnosti rozhodnutí o zajištění a o prodloužení doby trvání zajištění zkoumá, zda důvody zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany trvají. Ministerstvo při předání rozhodnutí o zajištění a o prodloužení doby trvání zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany poučí o jeho právu požádat o

propuštění.“

22. *Zvláštním opatřením se podle § 47 odst. 1 zákona o azylu: „... rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem (písm. a), nebo osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené (písm. b).“ Podle odst. 2 tohoto ustanovení: „Ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3 zákona o azylu, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.“*
23. *V odůvodnění rozhodnutí o nepropuštění žalobce ze zajištění, napadeného touto žalobou, se k naplnění podmínek zajištění podle § 46 odst. 1 písm. e) zákona o azylu uvádí: „Jmenovaný na území ČR po skončení jeho dlouhodobého pobytu pobýval nelegálně bez jakéhokoli oprávnění k pobytu a nerespektoval jemu uložené správní vyhoštění. Jmenovaný kromě nelegálního pobytu rovněž vykonával na území ČR nelegálně pracovní aktivity, tedy nerespektoval kromě pobytových pravidel ani pravidla upravující otázku zaměstnanosti cizinců na území ČR. Jmenovaný v ČR před jeho zajištěním rovněž nikdy nežádal o mezinárodní ochranu, a to nejen v ČR, ale ani obecně v EU, přestože mu v tom objektivně nic nebránilo. Jmenovanému bylo v ČR uloženo správní vyhoštění z území členských států na dobu 22 měsíců a je veden v Schengenském informačním systému do 20. 11. 2028.*
24. *Jmenovaný o udělení mezinárodní ochrany požádal až po zadržení Policií ČR, zajištění za účelem správního vyhoštění a umístění do ZZC. Z výpovědi jmenovaného v rámci správního řízení dle zákona o pobytu cizinců přitom nevyplývalo naprosto nic, co by mu v případě, že by měl o podání žádosti skutečný zájem, bránilo v dřívějším podání žádosti o mezinárodní ochranu v ČR před jeho zadržením a umístěním do ZZC, resp. zjednání jmenovaného je zcela zřejmé, že svou žádost o mezinárodní ochranu podal toliko ve snaze oddálit, zmařit nebo znemožnit jeho vyhoštění, neboť hrozba nuceného návratu do vlasti se po jeho zajištění stala reálnou, a že pokud by k jeho zajištění Policií ČR nedošlo, sám jmenovaný by tento krok v ČR nikdy neučinil. Správní orgán je přesvědčen, že v případě osoby, která palčivě pociťuje potřebu mezinárodní ochrany, tato k dané možnosti přistoupí bezprostředně poté, co má k tomu příležitost, jmenovaný však své podání učinil až v souvislosti se svým zajištěním policií ČR v ZZC, byť tak mohl během svého pobytu na území ČR učinit již dříve, když zde žije již od roku 2010. V případě jmenovaného má tak na základě výše uvedených skutečností správní orgán jednoznačně za to, že podání žádosti dotyčného o udělení mezinárodní ochrany bylo motivováno pouhou snahou jakkoliv zmařit nucený návrat do vlasti.“*
25. *Nevyhovění návrhu žalobce na jeho propuštění s tím, že má zajištěno ubytování u sestry a je namístě aplikovat zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu, konkrétně povinnost osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené, žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí odůvodnil tak, že „žadatel v rámci správního řízení cizinecké policie o jeho zajištění, ani v rámci řízení o mezinárodní ochraně nemluvil o žádné sestře, která by žila v ČR, naopak prohlásil, že matka i tři jeho sourozenci žijí ve Vietnamu a v ČR má pouze bývalou manželku a dceru. Tvzení, že má správní orgán možnost toto zvláštní opatření uplatnit bez uvedení dalších okolností, nelze samo o sobě, s ohledem na pobytovou historii dotyčného a nerespektování právních předpisů ČR, shledat jako záruku toho, že by jmenovaný poskytoval správnímu orgánu potřebnou součinnost. V ČR o mezinárodní ochranu požádal v zařízení pro zajištění cizinců poté, co byl zajištěn a stál před reálnou hrozbou správního vyhoštění. Správní orgán konstatuje, že jmenovaný neuvedl žádné argumenty, které by*

představovaly alespoň nějakou indicii pro závěr, že by zvláštní opatření skutečně dodržoval.

26. *Samotné zajištění si jakékoliv adresy na území ČR, na které by dotyčný mohl pobývat, není samozřejmě důvodem propuštění žadatele ze zařízení pro zajištění cizinců, neboť zde není dotyčný umístěn kvůli absenci místa pro jeho ubytování, ale kvůli přesvědčení správního orgánu, že tento by mimo ZZC neposkytoval součinnost v rámci řízení a následně se vyhýbal nucenému vycestování z ČR v případě, že jeho žádost o mezinárodní ochranu bude zamítnuta a tato povinnost mu nastane. Správní orgán nevidí důvod, proč právě za doby ubytování u pana D. T. N., respektive L. T. N. by se na jeho postoji mělo cokoli měnit, když se samozřejmě jedná o zcela otevřené ubytování, kde se zdržovat může, ale nikdo mu také nebrání v jeho opuštění a pokračování vyhýbání se jeho povinností ve vztahu k jeho pobytu na území ČR. V případě jmenovaného správní orgán k tomuto přesvědčení jednoznačně dospěl již ve svém rozhodnutí č. j. OAM-1358/BA-BA01-BA03-Z-2025 ze dne 28. 11. 2025 a dle názoru správního orgánu se v tomto směru v situaci žadatele nezměnilo naprosto nic, co by vedlo správní orgán ke změně jeho závěru. Správní orgán doplňuje, že výše jmenovanému bylo dne 1.12. 2025 vydáno rozhodnutí s č. j. OAM-1358/BA-BA01-BA03-2025, které nabylo právní moci dne 18. 12. 2025, kterým bylo řízení zastaveno na základě zpětvzetí jeho žádosti. Výše jmenovaný proti tomuto rozhodnutí správního orgánu může podat žalobu k příslušnému krajskému soudu, kdy v případě následného zamítnutí mu hrozí nucené vycestování z ČR.“*
27. Soud toto odůvodnění napadeného rozhodnutí považuje za dostačující. Žalovaný se v něm přezkoumatelným způsobem vypořádal s návrhem žalobce na jeho propuštění a soud se se závěry žalovaného ztotožňuje.
28. K námitce neodůvodnění délky zajištění v žalobou napadeném rozhodnutí soud uvádí, že z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že doba zajištění byla ponechána v původně stanovené délce. Současně žalovaný uvedl, že trvají důvody, pro které je žalobce zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců, přičemž důvody tvrzené v žádosti o propuštění podle žalovaného nelze podřadit důvodům, které by umožňovaly jeho propuštění ze zařízení pro zajištění cizinců.
29. Takovéto odůvodnění ponechání původní stanovené doby zajištění považuje soud za dostačující, neboť z výše shrnutého odůvodnění rozhodnutí o zajištění žalobce ze dne 28. 11. 2025, (proti němuž žalobce nepodal žalobu), je zřejmé, že doba zajištění je v něm odůvodněna standardním a dostatečně podrobným způsobem. K okamžiku vydání žalobou napadeného rozhodnutí nedošlo k zásadním změnám, které by odůvodnily jiné stanovení doby zajištění. Žalobce sice vzal svou žádost o mezinárodní ochranu zpět, nicméně následně se ve správním spisu (v rámci plné moci předložené jeho zástupcem) vyjádřil, že nesouhlasí s dobrovolným návratem do Vietnamu. A zdejší soud k tomuto dodává, že z úřední činnosti je mu známo, že v současné době je u něho vedeno řízení o žalobě žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 12. 2025, o zastavení řízení pro zpětvzetí žádosti, a to pod sp. zn. 17 Az 1/2026, přičemž současně se žalobou žalobce požádal o přiznání odkladného účinku žaloby. Z tohoto postupu žalobce je dle názoru soudu jednoznačně zřejmé, že žalobce nadále činí úkony, jež oddalují jeho nucený návrat do země původu, tudíž jsou namísto obavy, že jeho propuštěním ze zajištění by došlo k ohrožení účelu zajištění, jímž je po skončení řízení o mezinárodní ochrany rovněž realizace žalobcova vycestování do země původu.
30. K námitce možnosti uplatnění zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu soud uvádí, že samotná skutečnost, že žalobce nabídne správnímu orgánu doklad o možném poskytnutí

ubytování na území České republiky, není pro správní orgán závazná v tom smyslu, že by pouze na základě této skutečnosti musel rozhodnout o propuštění žalobce ze zajištění.

31. Je na žalobci, aby prokázal, že pobyt na určité soukromé adrese představuje záruku, že se na ní bude trvale zdržovat z důvodu osobních vazeb. Žádné takové osobní vazby žalobce v předchozích vyjádřeních neuváděl. Tvrdil naopak v rámci výsledku dne 18. 11. 2025, že jeho 3 sourozenci jsou ve Vietnamu. Výslovně uvedl sestru L. T. N. (v žádosti o propuštění je uvedeno N.). V žádosti o propuštění žalobce nijak nevysvětlil, jaktože najednou pobývá jeho sestra v P., a dokonce mu nabízí ubytování a finanční zajištění. Nehledě na okolnost, že před správním orgánem uvedl, že jeho sestra se narodila v roce X., a nyní se nabízí záruky od osoby podobného jména, která se narodila v roce X. Tyto rozpory přispívají k závěru o nevěrohodnosti tvrzení žalobce.
32. Dle názoru soudu tvrzení žalobce, že ho ubytuje sestra a že se u ní bude zdržovat, nenaplnuje podmínky pro uložení zvláštního opatření zdržovat se na určené adrese dle § 47 zákona o azylu, neboť neskytá přiměřenou jistotu, že žalobce tak učiní, začne spolupracovat se správními orgány, a to případně i pokud dojde k realizaci vyhoštění. Ani žalobcem navrhovaným dokazováním (pobytovou kontrolou a výsledky žalobce a jeho sestry nelze na tomto závěru nic změnit. Žalobce totiž ani ve své žádosti neuvedl a nelze to dovodit ani z jeho dosavadního chování (15 let nepřetržitého pobytu bez povolení, nerespektování správního vyhoštění, nesouhlas s dobrovolným návratem, žádost o mezinárodní ochranu podaná po dlouholetém pobytu až po zajištění, po jejím zpětvzetí podání žaloby s žádostí o přiznání odkladného účinku, vykonávání nelegální práce...), že by byl ochoten trvale spolupracovat se správními orgány i na svém vycestování do země původu.
33. Podle § 119 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, ve znění pozdějších předpisů, *„správním vyhoštěním se rozumí ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby k vycestování z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie. Doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, stanoví policie v rozhodnutí o správním vyhoštění cizince. Doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, stanoví policie v rozhodnutí o správním vyhoštění cizince.“*
34. Podle čl. 3 odst. 4 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „směrnice 2008/115/ES“): se rozumí „rozhodnutím o navracení“ správní nebo soudní rozhodnutí nebo akt, kterým se rozhoduje nebo prohlašuje, že pobyt státního příslušníka třetí země je neoprávněný, a kterým se ukládá nebo prohlašuje povinnost návratu“.
35. Podle čl. 3 odst. 5 směrnice 2008/115/ES se rozumí „vyhoštěním“ výkon povinnosti návratu, totiž fyzické dopravení osoby mimo území dotyčného členského státu“.
36. Soud neshledal důvodnou ani žalobní námitku, podle níž nebyly shledány podmínky ust. § 46 odst. 1 písm. e) zákona o azylu, neboť v napadeném rozhodnutí není specifikováno žádné rozhodnutí, na základě něhož se lze domnívat, že žalobce požádal o mezinárodní

ochranu pouze s cílem vyhnout se či pozdržet hrozící vyhoštění.

37. Žalobci lze sice přisvědčit v tom, že ve správním spisu není záznam ze Schengenského informačního systému (SIS), tudíž ze samotného údaje v napadeném rozhodnutí o tom, že má žalobce v SIS záznam do 20. 11. 2028, nelze dovodit, zda žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění.
38. Nicméně ve výše shrnutém odůvodnění napadeného rozhodnutí se uvádí, že žalobce nerespektoval jemu uložené správní vyhoštění, které mu bylo uloženo na 22 měsíců. Rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce ze dne 31. 1. 2020 č. j. KRPA-38584-14/ČJ-2020-000022-SV, které bylo uloženo dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3. a 4. zákona č. 326/1999 Sb., je pak přesně označeno v předchozím rozhodnutí o zajištění žalobce, proti němuž žalobce žalobu nepodal. Stejně rozhodnutí o správním vyhoštění je uvedeno i v rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort čj. KRPA-360625-13/ČJ-2025-000022-ZSV ze dne 18. 11. 2025, o zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Formulace v žalobou napadeném rozhodnutí o nerespektování uloženého správního vyhoštění je proto dle názoru soudu dostačující a jednoznačně odkazuje na specifikaci v předchozím rozhodnutí o zajištění.
39. Dále vyplývá ze správního spisu, že žalobce převzal rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort čj. KRPA-360625-13/ČJ-2025-000022-ZSV ze dne 18. 11. 2025, o zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., za účelem správního vyhoštění. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplývá, že dne 18. 11. 2025 bylo s žalobcem na základě zjištěných skutečností zahájeno další správní řízení ve věci správního vyhoštění podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3. a 9. zákona č. 326/1999 Sb., neboť žalobce pobýval na území bez platného cestovního dokladu a oprávnění k pobytu nejméně ode dne 31. 01. 2020 do dne 18. 11. 2025, kdy byl kontrolován hlídkou Policie ČR, a dále, že opakovaně porušuje právní předpis ode dne 03. 03. 2020 do dne 18. 11. 2025, kdy mu bylo v minulosti z důvodu neoprávněného pobytu a pobytu bez platného cestovního dokladu vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 31. 1. 2020 č. j. KRPA-38584-14/ČJ-2020-000022-SV. Žalobci tak ze správního spisu je rovněž známo, že po jeho zajištění dne 18. 11. 2025 bylo proti němu zahájeno nové řízení o správním vyhoštění, na základě něhož lze dle názoru soudu dovodit, že následnou žádost o mezinárodní ochranu žalobce podal pouze s cílem vyhnout se vyhoštění, které mu prokazatelně hrozí.
40. Podle čl. 8 odst. 1 směrnice 2008/115/ES platí že: „Členské státy přijmou veškerá opatření nezbytná k výkonu rozhodnutí o navrácení, jestliže nebyla poskytnuta lhůta k dobrovolnému opuštění území v souladu s čl. 7 odst. 4 nebo jestliže povinnost návratu nebyla během lhůty pro dobrovolné opuštění území poskytnuté podle článku 7 splněna.“
41. Z unijní právní úpravy týkající se navrácení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí obsažené ve směrnici 2008/115/ES se podává, že rozhodnutím o navrácení je každé správní či soudní rozhodnutí nebo akt, kterým je rozhodnuto či deklarováno, že pobyt příslušníka třetí země je neoprávněný, a kterým se zároveň ukládá nebo prohlašuje povinnost návratu. Za výkon navrácení se podle směrnice 2008/115/ES rozumí vyhoštění. Členské státy jsou touto směrnicí zavázány přijmout veškerá opatření nezbytná k výkonu vyhoštění – rozhodnutí o navrácení.
42. Nelze v této souvislosti akceptovat výklad žalobce, že jestliže správní vyhoštění bylo

uloženo na dobu 22 měsíc a vykonatelné bylo ode dne 3. 3. 2020, tudíž dle žalobce vykonatelnost uplynula dnem 03.01.2022 a „vyhoštění tedy již bylo vykonáno.“

43. Správní vyhoštění je definováno v ust. § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. Správním vyhoštěním se podle tohoto ust. rozumí ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby k vycestování z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie. Doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, stanoví policie v rozhodnutí o správním vyhoštění cizince.
44. V případě rozhodnutí o správním vyhoštění se tedy nejedná o sankční rozhodnutí, nýbrž o preventivní opatření chránící zájem státu, aby se na jeho území pohybovali pouze cizinci s platným oprávněním k pobytu.
45. Vyhoštění je vykonáno tím, že cizinec na dobu stanovenou v rozhodnutí o vyhoštění vycestuje z území členských států. Tato doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států, je dobou platnosti vyhoštění a počítá se teprve od okamžiku vycestování, nikoli ode dne, kdy se rozhodnutí o vyhoštění stalo vykonatelným.
46. Z výpovědi žalobce před policejním orgánem ze dne 18. 11. 2025 vyplývá, že žalobce přiznal, že o uložení správního vyhoštění věděl, ale z finančních důvodů nevycestoval, je v ČR nepřetržitě od roku 2010, tudíž správní vyhoštění dosud „nevykonal“.

Závěr a náklady řízení

47. Soud tak dospěl k závěru, že v žalobcově případě byly naplněny podmínky pro jeho zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Jelikož soud neshledal žalobu důvodnou, výrokem I. tohoto rozsudku ji v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
48. Výrokem II. tohoto rozsudku pak soud rozhodl o náhradě nákladů řízení. Při rozhodování o nákladech řízení se soud vyšel z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož: *„Nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů.“* Účastníkem, který měl ve věci plný procesní úspěch, je žalovaný, neboť žaloba byla soudem zamítnuta. Žalovaný je ale správním orgánem, kterému v rámci jeho běžné úřední činnosti náhrada nákladů nenáleží. Výrokem II. tohoto rozsudku proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy

stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 26. ledna 2026

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně